

Roxy Sloane

Cross My Heart

Översättning Helena Dahlgren

Lovereads

LoveReads

LoveReads, Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
info@lovereads.se | www.loveReads.se

Copyright © 2023 by AAHM, Inc/Roxy Sloane
Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins
Originalalets titel: *Cross My Heart*
Översättning: Helena Dahlgren
Omslag: Roxy Sloane
Omslagsanpassning: Malin Tegendal
Omslagsbild: Adobe Stock och Getty Images
Tryckt hos ScandBook EU, 2025
Första tryckningen
ISBN 978-91-89-59195-0

*Till alla läsare som vill ha sin dark academia kryddad med vilda
sexfester och förbjuden passion som får benen att darra.
Professorn tar strax emot dig...*

Till läsaren

Den här boken bjuder på en hel del fula ord (särskilt från en viss hjälte...), glödheta möten och gott om scener som får kinderna att hetta (host, kapitel 7).

Det förekommer också hänvisningar till ett självmord, samt en tidigare kidnappning och ett möjligt sexuellt övergrepp på en av bifigurerna, men inget av detta skildras direkt i texten eller under bokens gång.

Du är härmed förvarnad.

I

Tessa

Oxford. De drömmande spirornas stad, full av uråldriga legender ... och *hemligheter*.

Det är också den sista plats i världen jag hade förväntat mig att hamna på, ett helt världshav bort från min vanliga tillvaro hemma i Philadelphia. Men nu sitter jag här, prydligt klädd i blus och kjol, och smuttar på te i trädgården som hör till de mer än femhundra år gamla universitetsbyggnaderna som utgör Ashford College. Det äldsta och mest prestigefyllda colleget i hela Oxford.

Och det som ruvar på flest hemligheter av alla.

”Visst är det otroligt?” kvittrar en av de andra gästerna, Lacey, tror jag att hon heter, som storögt och förväntansfullt ooh:ar och aah:ar över varje liten detalj. ”Det byggdes på 1500-talet. De skeppade över all sandsten ända från Florens för att bygga klostergångarna. Visst känner man historiens vingslag här?”

”Mmm.” Jag nickar förstrött medan jag sveper med blicken över folkmassan. Vi har redan varit fast på välkomstfesten för nya doktorander i över en timme, vandrat runt på den välansade gräsmattan, druckit svagt te och blivit presenterade för professorer och annan personal. Alla runt omkring mig bubblar av entusiasm över att äntligen vara här. Ärligt talat så är jag också spänd.

Men av en helt annan anledning.

Jag spanar runt omkring mig, väntar på min chans. Vi är verkligen en brokig skara: doktorander i tjugo- och trettioårsåldern, och så ett gäng professorer med allmänt intellektuell framtoning. Alla har samma lite bortkomna "första dagen i skolan"-min, skrattar för högt åt dåliga skämt och är ivriga att göra ett gott intryck.

"Hallå där", hälsar en av de nytillkomna och drar mig tillbaka in i samtalet. Hon är en lång, allvarsam kvinna, klädd i tweed med strikt, grå page. "Och vem är du?"

"Tessa", säger jag artigt. "Jag ska vara här i ett år och studera samhällspolitiska budskap i 1700-talslitteraturen."

"Ah, just det, vår Ashfordstipendiat", säger hon. "Välkommen, vi är så glada att du är här."

"Och jag är också jätteglad att vara här", ljuger jag och pressar fram ännu ett käckt leende.

Bredvid mig nästan studsar Lacey av entusiasm. "Det har alltid varit min största dröm, att få studera i Oxford. Jag kan knappt fatta att jag äntligen är här!"

Inte jag heller. Men för mig var det aldrig en dröm. Snarare en *plan*.

Noggrant framskissad och metodiskt genomförd, steg för steg, med ett endaste mål. Att ta mig hit, till Ashford College, och alla hemligheter som gömmer sig här.

Hemligheter jag är fast besluten att avslöja till varje pris.

"Är du en av professorerna?" frågar jag artigt.

"Nej, jag är administratör. Geraldine Wesley."

Jag spetsar öronen, för jag känner igen namnet. "Så det är alltså du som varit så hjälpsam när jag har skickat alla de där mejlen", säger jag med ett leende.

"Just det." Hon ler tillbaka. "Jag hjälper studenterna med allt som sker här på Ashford, bortsett från själva studierna. Så om du har några frågor eller funderingar är det bara att komma till mig."

"Det ska jag", svarar jag, redan nu säker på att Geraldine ska visa sig vara *oerhört* användbar. För jag har tusen frågor, och hon kommer att ge mig svaren ...

Fast inte på det sätt som hon tror.

Någon klirrar i ett glas, och alla tystnar tvärt. I nästa stund kliver vår prefekt, en tafatt man i tweedkavaj, fram och ställer sig i mitten av trädgården. "Välkomna, välkomna." Han strålar mot oss. "Det är underbart att ha er här. Jag skulle vilja säga några ord om Ashford Colleges fantastiska arv, och vilken otrolig möjlighet ni allesammans har fått ..."

Alla ställer sig närmare för att lyssna och riktar blickarna åt samma håll. Här är det, ögonblicket jag har väntat på.

Ingen märker hur jag långsamt försvinner iväg från folkmassan och smiter ut ur trädgården, genom en smal passage och vidare till den kullerstenstäckta innergården i mitten av campus.

Jag har inte mycket tid på mig, så jag skyndar över gården, följer den rutt jag redan memorerat. Det är september och terminen har nyss börjat, så det finns gott om andra studenter här. Några är på väg till föreläsningar medan andra sitter i gräset och läser. Ashford College är som hämtat ur en katalog, med höstlöv som skiftar i guld och prydligt klädda, ambitiösa studenter överallt. Det känns exklusivt. Prestigefyllt.

Farligt.

Expeditionen ligger på andra sidan innergården, uppför en smal, knarrig trappa. Jag chansar på att ett så här gammalt ställe inte har särskilt avancerade larmsystem eller någon säkerhetsutrustning att tala om, och det visar sig snart att jag har rätt. På Geraldines dörr finns bara ett gammaldags nyckelhål under handtaget. Och på ett litet, exklusivt college som det här, med höga grindar och säkerhetsvakter utplacerade vid huvudentrén, finns det ingen anledning att hålla dörren låst under arbetsdagen medan hon själv befinner sig nere på festen ...

Jag håller andan och vrider om dörrhandtaget.

Dörren är olåst.

Yes.

Jag andas ut, sedan smyger jag försiktigt in och drar igen dörren nästan helt bakom mig. Snabbt låter jag blicken glida över

rummet, tar in det lilla L-formade utrymmet under takbjälkarna. Här finns ett skrivbord, en dator och en lång rad med arkivskåp längs väggen.

Jag går direkt fram och provar att öppna ett av skåpen. Låst.

Var skulle jag förvara nycklarna om jag jobbade här? Nära till hands, för bekvämlighetens skull. Jag rotar igenom skrivbordet och ... *där*. En nyckelknippa ligger i översta skrivbordslådan. Jag sliter åt mig nycklarna och går fram till det första skåpet. Geraldine ser ut att vara typen som gillar ordning och reda, att organisera allt i alfabetisk ordning. Jag hittar mapparna från två år tillbaka och bläddrar igenom dem tills jag kommer rätt.

”O’Hara, Patrick ... Peterson.”

Jag slutar bläddra och drar ut mappen. *Wren Peterson*. Hennes namn är prydligt bokstaverat, och mitt hjärta skälver till av igenkänning.

Min syster.

Mitt hjärta bultar när jag öppnar mappen, men innehållet är frustrerande magert. Bara ett kopierat schema över hennes föreläsningar, och så alla ansökningshandlingar. En utskrift med hennes internetinloggning och rumsplacering...

Inget som kan kallas riktig information.

Inget jag har användning för.

Jag suckar besviket men fotar snabbt av allt med mobilen innan jag lägger tillbaka mappen och låser skåpet igen. Just som jag ska lägga tillbaka nycklarna i skrivbordslådan hör jag hur det knarrar till i golvet borta vid dörröppningen. Jag snurrar runt och drar förskräckt efter andan.

”Vad i helvete...?” hasplar jag ur mig. Sedan blinkar jag sakta. En mörkhårig man står lutad mot dörrkarmen och stirrar på mig med genomträngande blick. Han är inte bara snygg, utan djävulskt attraktiv: drygt trettio år gammal, klädd i mörka byxor och en vit skjorta med uppkavlade armar. Perfekt tvådagarsstubb på hakan.

”Letar du efter något?” frågar han och höjer på ena ögonbrynet.

Jag sväljer hårt. Hans skymningsblå ögon borrar sig in i mig. Jag känner mig avklädd. Nästan naken.

Avslöjad.

Jag backar bort från skrivbordet. "Mitt välkomstpaket", slinker det ur mig. "Det låg inte i mitt brevfack, så Geraldine sa att jag kunde hämta det här."

"Jaså minsann, det gjorde hon?" Han låter blicken svepa över mig, snudd på outhärdligt sensuellt. Uppskattande också, för all del. Jag känner hur huden knottrar sig och bröstvårtorna styvnar, men jag tvingar mig själv att behålla lugnet.

Han vet ingenting. Du är bara en nybakad student med noll koll.

"Min inloggning funkar inte", säger jag och ger honom ett hjälplöst leende. "Och jag klarar mig liksom inte en *dag* utan internet. Jag menar, jag vet att det här är en historisk plats och allt det där, men jag kan verkligen inte överleva utan mejl och sociala medier så här länge. Du vet det där man säger om trädet som faller i skogen?" tillägger jag och härmar Laceys andlösa ton. "Hur ska folk fatta hur fantastiskt jag har det om jag inte kan lägga upp något på nätet och visa dem?"

Det gör nästan fysiskt ont att spela korkad bimbo inför den här grekiska guden till man, men jag har inget annat val. "Så, vet du var det kan finnas?" frågar jag och låtsas spela oskyldig. "Mitt... du vet, välkomstpaket?"

"Tyvärr inte." Han ser sig om på kontoret. Ett litet hånfullt leende leker på hans läppar, som om han inte köper min historia en sekund ens. *Fan*. Men precis när jag tror att jag bränt alla broar innan jag ens hunnit börja, kliver han åt sidan och gör en gest mot trappan. "Du vill tillbaka till festen, gissar jag. Så att du kan, *liksom*, träffa alla."

Han härmar mig, och jag skulle ha himlat med ögonen åt hans nedlåtande ton om jag inte vore så lättad över att ha fått en ursäkt att sticka härifrån.

"Ja, precis. Tack!"

Jag rusar förbi honom nedför trappan och stannar inte förrän jag är tillbaka ute i trädgården med hjärtat dunkande i bröstet.

Hur kunde jag vara så oförsiktig? Ett enda litet felsteg, och hela min plan hade gått i stöpet.

Jag sliter åt mig ett glas lemonad och sveper det på en gång, önskar att det vore något starkare som kunde stilla nerverna. Det är inte bara den allmänna stressen och paniken som får hjärtat att slå så hårt, utan minnet av hur den där killen såg på mig.

Och hur min kropp svarade på det. Hur den *ville ha honom*.

Det sägs att man blir kåt av rädsla, att det är ett afrodisiakum. Tydligen drömmer jag i hemlighet om att bli påkommen ...

"Var har du varit?" Lacey griper tag i mig. "Du missade alla talen."

"Gick på toa", svarar jag undvikande, fortfarande uppe i varv.

"Det finns så många fantastiska professorer här", fortsätter hon ivrigt och mumsar på ett scones. "Hoppas bara att jag får gå på seminariet med professor St. Clair."

"Mmm ..." Jag hör knappt vad hon säger, för jag kan inte sluta tänka på den där mannens retsamma leende. Han föreföll nästan road, på något sätt. Nöjd med att ha tagit mig på bar gärning.

"Pratar ni om Saint?" frågar en annan av de nya doktoranderna och kommer fram till oss. "Anthony St. Clair. Han kommer att bli hertig av Ashford en dag, bara så ni vet. Hans förfäder grundade det här colleget."

"Hertig?" Lacey tappar hakan.

"Ja. Han är ingen riktig handledare, utan dyker bara upp då och då och håller föreläsningar. En fördel med att vara nepo baby, antar jag. Det är väl därför han jämt kommer undan."

"Kommer undan med vad?"

"Allt", säger doktoranden och ser nästintill chockerad ut. "Han dejtar studenter hela tiden, anordnar vilda fester ... Han är inte ett dugg lik de andra professorerna. Kolla", tillägger hon och nickar tvärs över gräsmattan.

Jag följer hennes blick för att se vem den ökända läraren är, och

plötsligt stirrar jag rakt på *honom*. Mannen som nyss ertappade mig. Han står en bit bort från folksamlingen, med kavajen nonchalant slängd över axeln, så självsäker och samlad att han får mig att tänka på den där gamla låttexten om mannen som gör entré på festen som om han kliver ombord på en yacht.

För det här är uppenbarligen en man som klivit ombord på en hel del lyxyachter i sitt liv. Han formligen osar av självsäker rikedom där han står för sig själv och betraktar oss med ett nöjt litet leende.

Stilig. Mörk. Sexig.

En man som vet exakt hur han ska få dig att spinna...

Hans blick möter min på andra sidan gräsmattan, så rak, intensiv och oroväckande direkt att en rysning går genom hela min kropp. Det är som om han kan se rakt igenom mig och mina försök att spela oskyldig.

Men det är omöjligt. Jag ser ut som vilken ny, ivrig student som helst här på festen. Ingen vet varför jag egentligen är här, och så ska det förbli.

Jag vänder mig bort.

"Inte din typ?" frågar Lacey.

Jag rycker på axlarna, låtsas vara oberörd. För även om den där Saint verkar vara allas typ så är han definitivt inte min. Visst, det stämmer att jag har kommit till Oxford för att leta rätt på en man, men inte för att ha någon förbjuden romans.

Det finns bara en man jag är intresserad av. Och jag ska hitta honom, till varje pris.

Mannen som attackerade min syster och fick henne att ta sitt liv.

2

Tessa

Vad råkade du ut för, Wren?

Mina sneakers dunkar mot kullerstenen när jag springer genom Oxfords stadskärna, förbi små mysiga kaféer och bokhandlar, medan staden sakta vaknar till liv. Klockan är knappt sex på morgonen och solen håller fortfarande på att gå upp, men jag kunde inte sova. Jag sover sällan numera, för huvudet snurrar av samma frågor som har plågat mig i över ett år.

Frågor jag rest över Atlanten för att få svar på, kosta vad det kosta vill.

Jag joggar vidare, försöker springa bort den rastlösa oron som sjuder i blodet. Jag viker av från High Street, förbi alla gamla collegebyggnader med sina höga murar och åldriga torn. Oxford är som en federation av olika skolor, över tjugo fristående colleges – var och en med egen personal, egna regler och egna studenter, utspridda över hela staden likt små inmurade kungariken. Och Ashford College är det vackraste, mest exklusiva kungariket av dem alla.

Jag minns hur Wren triumferande kramade brevet i handen när hon fick erbjudandet om en plats där för att fortsätta sin forskning. Ett banbrytande biomedicinskt program på något neurovetenskapligt centrum som skulle revolutionera hela vetenskapsfältet.

Jag förstod aldrig riktigt vad hon forskade om. Min storasyster var geniet i familjen, inte jag.

Hon hade högsta betyg i alla ämnen, medan jag hankade mig fram och mest fick medelmåttiga B:n i betyg. Hon fick fullt stipendium till college och därefter läkarutbildningen, medan jag planlöst irrade runt inom humanioran, bytte huvudämne otaliga gånger och festade mer än jag pluggade. Efter examen blev hon headhuntad för att bedriva forskning för ett stort biokemiföretag, medan jag hoppade från ströjobb till ströjobb, jobbade på kafé, volontärarbetade på olika välgörenhetsorganisationer i Philadelphia och hade en rad struliga förhållanden med trasiga konstnärstyper.

Men Wren dömde mig aldrig, eller spelade överlägsen bara för att hon till skillnad från mig hade koll på tillvaron. Hon älskade att höra om alla mina snedsteg när jag hälsade på henne. ”Du *lever* verkligen”, brukade hon säga avundsjukt, och då kunde jag känna att jag kanske inte var ett totalt misslyckande trots allt.

Under hela mitt liv var hon personen jag såg upp till, den första jag anförtrorde mig åt efter varje jobbigt uppbrott, varje liten seger. Min briljanta, godhjärtade, optimistiska syster. Bara tjugosju år, och redo att förändra världen. Åtminstone var det vad vi alla trodde när hon packade väskorna och flyttade till Oxford. Hon hade framtiden för sig och allt att vinna.

Ett år senare var hon död.

Hon gick rakt ut i Lake Michigan, och det enda hon lämnade efter sig var ett skrynkligt brev, fläckat av tårar.

Förlåt. Jag orkar inte mer.

Det gör för ont att inte veta.

Förlåt mig.

Jag sväljer klumpen i halsen och springer vidare, svänger av från High Street och tillbaka in genom Ashfords portar, nickar åt de uniformerade vakterna som bevakar huvudingången. Ashford-collegetröjan jag har på mig känns kanske lite överdriven, men jag

tänkte att den skulle leda till färre frågor när jag återvände in på campusområdet.

Mycket riktigt vinkar vakterna bara förbi mig, och jag fortsätter förbi innergården, hela vägen till baksidan av byggnaderna där en smal stig slingrar sig ner mot floden. Jag utforskade varje vrå av området under de första dagarna efter att jag kommit hit. Då upptäckte jag att vårt campus sträcker sig flera kilometer bortom de vanliga studenthemmen och biblioteken, vidare ut mot skogar och fält, så stilla och vackra i gryningsljuset att det nästan får stormen i mitt bröst att bedarra.

Men inte riktigt.

Vem utsatte dig för det här, Wren?

Det är frågan som förföljer mig, som driver mig till vansinne. Nej, långt förbi vansinne. Får mig att vilja hämnas.

Och så har det varit ända sedan dagen då Wren dök upp utanför mitt hyreshus, bara några månader efter att hon åkt till Oxford. Hon hade hoppat av. Kommit hem i förtid. Och väldigt länge vägrade hon att berätta varför.

Jag förstod direkt att något hemskt hade hänt, och så här i efterhand vet jag precis när det skedde. Till en början hade hennes telefon- och Facetime-samtal från Oxford varit bubblande och glada, fulla av historier om hennes fantastiska labbpartners och all historia och arkitektur som präglade staden. Hon fick nya vänner, hade kul, älskade sitt arbete.

Och sedan... förändrades något. Samtalen blev färre, och när vi väl pratade lät hon spänd. Ihållig. Hon försökte fortfarande hålla uppe fasaden, låtsas som om allt var bra, men hon kunde inte lura mig.

Jag kände henne bättre än någon annan.

Det var meningen att hon skulle stanna i Oxford två, kanske till och med tre år. Men så blev det jul, och plötsligt stod hon utanför min dörr i Philadelphia med någon vag ursäkt om att hon kände sig vilsen och blivit utbränd av för mycket jobb.

Det fanns definitivt något utbränt över henne. Något asklikt,

skört. Hon hade mörka ringar under ögonen. Var så spänd att varje dörr som slog igen lite för häftigt fick henne att rygga tillbaka. Och den glada, ambitiösa systemen jag känt i hela mitt liv? Hon som älskade att kramas och alltid tyckte att glaset var halvfullt?

Hon var borta.

Den här Wren kände jag inte igen. Hon var ute hela nätterna och festade med främlingar. Drack tills hon stupade – och det slutade inte med alkohol. Alla de där pillren som gjorde hennes blick glasartad. Pulver som fick henne att skratta för högt. Hon tappade lätt humöret, förtärdes av bitterhet.

Till sist blev hon en främling jag inte längre kunde förmå mig att se i ögonen.

Träden flimrar förbi när jag når slutet av stigen, och jag saktar äntligen ner. Stannar upp, dubbelvikt, kippar efter andan. Ljudet av mitt bankande hjärta dånar i öronen när jag blickar ut över flodbanken och minns den där natten. Jag minns det alltför tydligt.

Natten då hon till sist bröt ihop och berättade sanningen.

Jag skulle egentligen ha jobbat den kvällen, ett sent skift i baren på ett sunkhak längre ner på gatan. Men ägaren dök aldrig upp, och jag hade inte några nycklar, så jag gick hem i stället.

När jag kom hem låg Wren på badrumsgolvet, helt borta med vänstra handleden uppskuren av ett rakblad.

Jag tror aldrig att jag varit så rädd i hela mitt liv som när jag såg hennes kropp ligga hopkrupen där, livlös i en pöl av blod. Men hon andades. Tack och lov var skärsåret inte så djupt. Jag lyckades få det omlagt och ställde henne i en kall dusch för att få henne att nyktra till, och när hon till sist vaknade till liv, rödögd och darrig, tvingade jag henne att berätta allt.

Det hade börjat som en vanlig utekväll med några vänner, mot slutet av hennes första termin i Oxford. Bara ett glas eller två på universitetspuben, inget hon inte hade gjort dussintals gånger innan. Men någon kände någon som hade hört om en stor fest ute på landet. De sa att Wren måste följa med. Det skulle bli världens äventyr.

Och det var allt hon mindes. Resten var bara... borta. Vem hon gått därifrån med, om de ens hade kommit fram till festen... Wrens briljanta hjärna, som kunde hålla reda på datum, fakta och siffror utan att ens anstränga sig, var nu ett svart hål, tomt på varje liten detalj som kunde ha hjälpt henne att minnas. Hon svor att hon inte hade druckit. Något glas vin på sin höjd, men inte mer än så. Jag trodde henne.

På den tiden var Wren den som alltid körde, den kloka i gänget som såg till att alla andra kom hem helskinnade. Hon som höll upp håret när man kräktes och fixade kaffe och bakisfrukost morgonen efter.

Ett glas vin, bara. Ändå var det allt hon mindes. Hon vaknade i sitt eget rum på Ashford College, utsträckt på sängen i sin finaste festklänning. Hela kroppen värkte. Hon hade blåmärken på handlederna och över låren. Hennes rumskamrater visste inte vart hon hade tagit vägen efter att de lämnade puben. De kunde inte ens berätta vilka hon varit med, om det hade varit främlingar eller folk hon kände.

Ett helt dygn hade passerat.

En hel dag. För min syster, som alltid visste allt och planerade minsta lilla detalj, var just det svårast av allt att förstå. Vad hade hänt? Var hade hon varit?

Och med vem?

Hon åkte till akuten, men om hon hade drogats så syntes det inte på några blodprov. Man gjorde en gynekologisk undersökning för att se om hon blivit våldtagen, men det gav inga tydliga svar. Sjuksköterskorna gav henne en utskällning, sa till henne att inte dricka för mycket och skickade hem henne. Hon försökte gå igenom kvällen steg för steg, men ingen hade lagt märke till något konstigt. Alla var upptagna av sina egna deadlines, sina egna små kärleksdramer, av att ha en kul utekväll. Vart hon än vände sig möttes hon av tomma, oförstående blickar.

Och sedan kom minnesfragmenten.

Inget konkret. Inga namn eller ansikten att ta fasta på. Bara

korta ögonblicksbilder. Människor i festkläder som dansade i en trädgård. En smutsig cell någonstans, helt utan fönster. En bar madrass. Hennes handleder och vrister var fastbundna. En man, böjd över henne, med en ovanlig tatuering på låret: en krona med en slingrande orm runt sig.

En del av henne önskade att hon kunde minnas, snyftade Wren den natten. Det var ovissheten som höll på att göra henne galen.

Men en annan del av henne ... den visste att hjärnan är programmerad att överleva. Kanske fanns det en anledning till att hennes undermedvetna blockerat allt som hänt.

Förträngde sanningen.

Kanske försökte hennes hjärna rädda henne från de okända fasor som hon blivit utsatt för där inne i den mörka cellen.

Efter den natten försökte jag hjälpa henne på alla sätt jag kunde. Jag letade upp terapeuter och stödgrupper. Rehabiliteringsprogram av olika slag. Men Wren sa nej till allt. Det var som om det tagit knäcken på henne att äntligen tala högt om det som hade hänt. Nu behövde hon glömma, mer än någonsin.

Hon tappade greppet helt, försvann i veckor i taget. Våra föräldrar höll på att förgås av oro, och jag ägnade varje natt åt att undra var hon var. Om hon någonsin skulle komma hem igen.

Tills dagen då hon inte gjorde det, och vi fick det där fruktansvärda samtalet från polisen.

Hon var borta.

*

Till slut vänder jag ryggen mot floden och börjar gå tillbaka mot campus. Mina ben värker av löpningen, men jag märker det knappt. I huvudet planerar jag redan nästa steg. Nästa del av min plan som går ut på att hitta den som gjorde det här mot min syster – och få honom att sota för det.

För personen som drogade henne, höll henne fången, gjorde gud vet vad mot henne under de där förlorade tjugofyra timmarna –

det var han som dödade henne. Släckte livet och hoppet i hennes blick, förvandlade henne till en skugga av sitt forna jag, tills hon inte längre orkade.

Han mördade min syster, och jag kommer inte att vila en sekund förrän jag har lyckats hitta honom. Fått honom att lida, så som han fick henne att lida.

Det är därför jag har gjort precis allt för att ta mig hit, till Oxford och Ashford College. Tillbaka till brottsplatsen. Här ska jag ljuga, snoka, låtsas vara någon jag inte är. Jag ska ta reda på allt om Wrens liv här i Oxford: hennes vänner, hennes kärlekspartners, vem som höll festen och vilka personer som deltog i den. Varje liten jävla detalj, tills jag kan hämnas hennes död.

Jag har inte mycket att gå på ännu, men informationen jag fann på expeditionen är i alla fall en början. Hennes schema och rumsnummer. Jag ska börja där. På ett sådant här ställe blir folk kvar. Det måste finnas människor som kände henne som kan peka mig i rätt riktning...

Jag är så djupt försjunken i tankar att jag knappt ser var jag går. Inte förrän jag krockar med någon, går rakt in i en hård manskropp.

”Ojdå, ta det lugnt!”

Jag hör en kristallklar, förnäm brittisk accent, och så tittar jag upp – rakt in i ett alltför välbekant ansikte.

Det är han. Anthony St. Clair. Den där framtida hertigen som alla suktade efter på välkomstfesten. Mannen vars släktnamn står hugget i sten ovanför portarna till Ashford College.

Mannen som var farligt nära att avslöja mig redan innan mitt uppdrag ens hunnit börja.

”Förlåt”, flämtar jag och backar ett steg. ”Jag såg dig inte.”

”Bra”, säger han och fyrar av ett charmigt leende. Han har fortfarande gårdagens kläder på sig, men den nyvakna, morgonruffiga looken passar honom förstås helt perfekt. ”Och om prefekten frågar efter mig skulle jag uppskatta om du höll fast vid den historien.”

”Hurså?” kan jag inte låta bli att fråga. ”Vad har du gjort den här gången?”

Trots allt är jag nyfiken. Varför känns han så malplacerad här? Den mest osannolika Oxfordprofessorn i skolans historia.

Saint, hade tjejen kallat honom.

Men den här mannen är inget helgon utan en syndare, ända in i märgen.

Saints mun kröks i ett sexigt leende. ”Rykten sprider sig alltid som en löpeld på sådana här ställen.”

Han ser så förbannat bra ut att det bränner till inom mig. Han är säkert van vid att kvinnor faller som furor för honom. Eller faller på knä, redo att suga av honom.

Men jag tänker *inte* bli en av dem.

”Åh ja, jag har hört allt om dig”, säger jag rättframt. ”Festandet, spriten, kvinnorna. Lite klyschigt, tycker du inte? Bad boy-professorn som ligger med varje söt collegestudent i stan. Det är inte så häftigt som du verkar tro. Låt mig gissa, du kör säkert sportbil också? Något klassiskt, rött eller silverfärgat. Nästan så att man kan tro att du kompenserar för något.”

Saint tappar hakan. Om det är för att jag har sett igenom hans skitsnack eller för att jag vågade säga vad jag tycker, vet jag inte. Men jag tänker inte stanna kvar och ta reda på det.

”Jag ska inte uppehålla dig”, tillägger jag med ett ljuvt leende. ”Men om jag vore du skulle jag nog duscha innan lektionen. Du stinker av sex.”

Sedan vänder jag på klacken och skyndar vidare.